

A „– 1.” nap: Előkészülünk.

Lejöttünk szerdán előkészíteni.

Mire megjöttem Bécsből, Jucika, meg Bálint, meg Pannifanni már itt voltak.

Legnagyobb örömünkre az ágyak már fel voltak állítva Józsi bácsi arany keze által.

Hát “csak” kipakoltunk a kamrából és Fannipanni nekiálltak mosogatni. És kiderült, hogy az nem is ojjjjan egyszerű dolog – de Vakond fényes papi segítségével, most tiszták a poharak, tányérok, evőeszközök, lábasok – lehet belőle falatozni, most már csak az ebéd hiányzik meg a gyerekek.

Hát dolgozunk. Bálint és később Pepin a matracokat szellőztetik, meg az ágyakat tologatják, Pannifanni előlépnek felmosóboszorkánnyá, időnként felmosva, időnként seprűn lovagolva. Kovi meg én azalatt felvásároltuk a fél Auchant – hogy majd legyen mit táplálkozni. A többiek

dolgoznak, én a fontos dolgokat intézem. Például elmentem a postára, hogy vegyek 30 Nőtincsi lapot. De ott nem volt, hanem átküldtek a polgármesteri hivatalba. Ott ugyan volt, csak a másik épületben. Ott ugyan volt, csak a kislány 5 percig tologatta az aktacsomagokat, míg megtalálta. Ja de fizetni a másik épületben kellett. Ja de nem lehetett, mert nem tudták mibe kerül. Szerencsére elérték a Sanyi bácsit a mobilján, és az megmondta. Ja de ott nem lehetett fizetni, mert a polgármesteri hivatal nem vehet be csak úgy pénzt. Úgyhogy kaptam egy postai utalványt amivel visszamentem a postára, de az zárva volt. No majd hétfőn befizetem. A többiek azalatt dolgoznak.

Asztalok, székek, terítők lemosva, kamra, konyha, pince berámolva. Jajj tavalyról maradt még 28 csomag WCpapir, hova is tettük???? Megy a dolog, péntek estére készen is lettünk. Most szombat van, Pepin meg én téblábolunk itt. A nap süt, a szél fúj, a mosógép most főzi ki és teszi tönkre

Vakond legszebb pulóverét, különben csend van és béke. Nademajd HOLNAP. Csak gyertek sakálok!!! **Első nap** És reggeli 9 óra 19kor pedig befutott a Vekerdy család két idősebb tagja két

autóval tele csomagokkal. Kipakoltunk, felcipeltünk, Pepin egyetlen szavakkal emlegetve azon szülőket, akik ilyen de IJJJJJEN sok és nehéz cuccot pakolnak gyermekeiknek. De valahogy felcipeltük. És 9 óra 59kor pedig megjelent a csapat. Ezekszerint elérték a 9 huszas buszt Vácon.

Újak, régiiek elvegyültek a teraszon, befalatozták a málnát, be- és kimutatkoztak, áhitattal hallgatták Kovi intelmeit, hogy mit szabad és mit kell, és hogy hova nem szabad menni és miért. A lányok lelkesen kezdtek neki az Eszinemesztáblának, Nusi nem bírta többé szemét levenni a rózsaszín

tapirról, míg Julis csillogó szemekkel írta be a gyönyörű vitorlášhajóra, hogy nem szereti a finomfözeléket. Pihenőben kegyes Császárnőnk meghallgatta mindenkinek kívánságát a rendekrol

és a munkákról. Uzsonna után még felköszöntöttük Jakabot, mert ma lett 13. Kicsit zavartan csavargatta az ajándékcokoládét, és hallgatta meg énekünket. És ha már egyet énekeltünk, akkor

énekeljünk többet is, Vakond ünnepélyesen megnyitotta a császári dalárdát, és elkezdtünk dalokat énekelni, meg tanulni. Mert kérem ez vele jár, itt mi énekelni szoktunk úgy esténként, ezért jó lenne

tudni a dalokat. Nusikánk nagy lendülettel **szótagonként** akarta a dalokat tanítani. Később rájöttünk, hogy versszakot gondol – Istenem – ezek a németek. Kezdetnek már egész jól ment –

még Noé is dörmögött valamit, fejét konokul az asztal alá rejtve. Aztán, mint minden évben, bejártuk területünket: körbejártuk a tavat. A fontosabb helyeken Kovi, aztán Bence intézte szavát a

néphez, elmondván történelmünk egy-egy kiemelkedő eseményét, ami pont ott történt velünk. Néhányan emlékeztek rá, vagy már hallották mesékből, az ujak megadóan hallgatták, Csongort

láthatólag csak a szörnyek érdekelték, Vera meg Jakab inkább befelé rágták a dolgokat, és Bori Bánkról érdeklődött nem kis örömmel. Hazaértünk, és nemsokára parázs pingpongsata, meg

Monopoly kezdődött. Utóbbit Kovi nyerte, mint ezt később többször is kihangsúlyozta. No, kezdenek az újak belejönni. Bori – Bogi a két szende szépség pingpongban gyilkos módon taroltak

le mindenkit, Vera és Jakab a hallgatag testvérek verhetetlenek voltak a vacsora utáni hányabab című játékban. Pedig Kovi (aki mint tudjuk megnyerte a Monopolyt) hihetelen módszerekkel tudott

mindenkit kétségbeejteni és végül kiejteni. Legtöbben logikával birtuk volna ugyan, de ha az ember már nem kap levegőt a röhögéstől, akkor nehéz kinyögni hogy Koviabab. Mint a nap és az est

fénypontja mostmutasdmeg volt, és Olivérnak igazán nehéz lett volna kitalálni, hogy Borisz egy

nagyanőtt babon mászik az égbe, míg Bence kitűnően adta elő a Jucika féle Barbibabát, akinek a strand közepén méhcsipéstől nyilik ki a kínai melltartója. Késő lett. Először kondultunk éjféltre, mentünk villámgyorsan ágyba és felhangzott az első takarodó. Aztán már csak olvasás, kis (vagy a lányoknál hosszú) traccsolás, és elmúlt Aetheila első napja. **Második nap** Reggel picit nyögve keltünk, talán rövid volt az éjszaka. Aztán negyed kilenckor beindult a zene, és a fiúk előmászta. A lányok meg nem jöttek és nem jöttek és még mindig nem jöttek. Végre Eszter előbukant, és szép lassan leült. Kérdésekre, hogy hol vannak a lányok, szendén vállat vont, és felelé: “csajok vagyunk, hát öltözködünk”. Reggeli után (kissé száraz sajtoskifli) orrrrrrrszágos rendrakás, még egy pici lógás, aztán elindultunk focizni. Az ég borús volt, esőt ígért, de mire odaértünk már tűzött a nap. Meg volt a csapatválasztás, és elkezdődött az igazi Nőtincsi focimeccs nagy odaadással, és lelkesedéssel. Mert nálunk az a jó, ha Vera végre eltalálja a labdát, és Csongor egyszerre gáncsolja el Pepint és Bálintot, és Bogi is táncot lejt a labda körül azalatt a 18 másodperc alatt, amíg abbahagyja a traccsolást Borival, ami éppenugy hozzátartozik a nőtincsi meccshez. Persze azért néha felvillan Karcsi csodálatos labdatechnikája és Noé káprázatos ügyessége és Dávid, aki mint egyike a legkisebbeknek, a föld alól látszik előtűnni, hogy a vad Manyit könnyedén leszerelje. Hogy ki nyert, az mint mindig, teljesen mellékes volt.

De sokáig ezt a tűző napot nem lehetett bírni, hát leheveredtünk az árnyékban, ahol várt minket a kisssssssslány (hopszasza hehehe), meg az esssssssső és a koponya szemgödre. És hogy agyunkat is megmozgassuk: jött a hány a bab Bálintféle zseniális változata a ki a bab. Kipihenten még fociztunk egy sort, és indultunk volna hazafelé, de megjelentek a vad munkások, hogy meddig maradunk még. Egyesek reszketni kezdtek, de kiderült, hogy csak a gépekre kell vigyázni. Hát vigyáztunk, aztán hazajöttünk és ebédeltünk. A töltött paprika elfogyasztása kitűnően ment, hiszen volt alkalmunk közben egy Barbit nézni, aki a szomszédos kertben füvet nyirt. Pihenő után pedig felcsendült a Läger rádió, illetve idén már LägerTV. Dzsímre a szerző, és Bence a történész oktattak minket Aetheila történelméből színes szöveggel kísérvé. És meg volt az első pénzosztás és kincstározás, még kissé szaggatottan, hiszen pénzünk még kevés. Aztán kegyes Császárnőnk ránkparancsolt, hogy foglalkozzunk a történelemmel. Igyhát a szabadszellemeik nekiveselkedtek, hogy az első két tekercset újra és újra magyarázzák és megértsék, a kézművesek pedig rajzokat, csodálatos festményeket készítettek a történetekről. Ezalatt hős katonáink Nusi vezetésével elvonultak az első hadgyakorlatra és kimerítő számpárbajok és izomgyakorlatok után nyelvlógatva érkeztek haza. Jól esett a vacsora a kencékkal és a kissé savanyú osztrák borral (mert 97ben sokat esett arrafelé az eső).

És aztán következett az első idej számolás. Ház körül üvöltve, rohanva, különösen Kovi, a fenevad hallatszott el messzire. Míg ellenben arany Juliskánk bediffundált a falba, és teljesen leolvashatatlaná vált, hiába álltunk fölötte nyolcan. Befejezésnek a mindenkimindenkiellen, ami ezen a kis téren ugyancsak művészet. Pepin győzött mint ezt harsány je – je kiáltásaiból hallhattuk. Aztán éneklés, takarodó, álomba mesélés. A lányok már alig csak éjfélig trécseltek – ez már haladás.

Harmadik nap Sejtettük, vártuk most bekövetkezett. Reggelre ellenségeink aljas módon szétroncsolták térképünket, bejelölve jogaikat területeinkre, szégyentelenül megkissébbítve Aetheila országát. A nép elég nyugodtan, higgadtan, rémület nélkül fogadta ezt aényt. Jó hangulatához sokat segített a pompás reggeli Császárnőnk felséges Anyja által készített lekvárral. Összeültünk országlásra, kitaláltuk, hogy levelet írunk Szövetségeseinknek, kézműveseink ajándékot készítenek nekik, és katonai tervet készítünk a védekezésre.

Vigaszunkra még az eső is elállt. Így hát könnyű volt még gyorsan levelet írni a derék Szülőknek, hogy itt milyen jó és szép, és csukják be az iskolát karácsonyig, mert úgy se jövünk oda. A rendek délig dolgoztak a levelen, a csodálatos köveken és a stratégián. Közben a LägerTV kissé tolakodó riportere kérdéseket intézett jónéhányunkhoz, amiből aztán kitűnő TV-adás lett. De előbb még a szokásos jóélet volt pingpongozással, meg szívdöglesztő Barbiujságolvasással Bence által, kinek jutalomból a lányok gyönyörű hétcopfos frizurát csináltak. Aztán ebéd, pihenő, barackevés, és LägerTV a lányszobában. A „társkeresőből” megtudtuk, hogy Oli szerint ő egy tüzes tigris, Eszter egy nagy állatbarát (ki hitte volna, ámbár itt lovacskája helyett egy szürke samarat említett), Bori kék szeme villogásával tudunkra adta, hogy ő egy lassú víz, aki partot mos, Noé vadul, hogy ő egy Don Juan, aki szereti a pizzát, és végül Manyi meg Bogi szendén pironkodva elsuttozták, hogy 4 gyereket szeretnének majdan.

Aztán számozni mentünk a számterepre.

De jó volt. Panni az elsőnekleolvasottak koronájával tért vissza, Julisnak volt pofffffája a mindenkimindekiellen-ben engem leolvasni, és Dávid a fenegyerek remekelt.

Este lett, vacsoráztunk és egyre hidegebb lett. Császárnőnk parancsára minden rend előadta munkája eredményét, a titkos szolgálat emberei útrakeltek a levéllel. Még egy “Legyen ön is” játék volt, ahol Eszter meggazdagodott, és Jakab is felcsillant, aztán egy dal és jóéjszakát LETT VOLNA. De üvöltve és káromkodva ránkrontott a két szörny, Bundás és Fogas, és követelte, hogy tünjünk el holnap délig, különben holnap pont délben lerohannak minket. Nagy volt az ijedtség, reszketés. De aztán megbeszéltük a dolgot. Hiszen ezek a levélből idéztek, tehát a szövetségeseink hitt Lókospatakvölgyi Szövetséghez tartoznak. Elég rossz kilátás, hogy elfordultak tőlünk. Stratégiánk akkor is megmarad, védekezni fogunk.

Aludni tértünk. Első álmunkból mégegyszer felverték, de ezuttal egy igazi Szövetségeseink adott csontigtható hangon tanácsokat és bizalmat. Meglátjuk mit hoz a holnap. **Negyedik nap** Hosszú volt tegnap az éjszaka, hát később keltünk. Először a hős katonák tápázkodtak fel és mentek Bálint vezetésével edzeni és gyakorlatozni. Mire visszajöttek már előállt a mézeskenyér, de nem álltak elő a lányok. Hát türelmesen vártunk rájuk, míg lassan és nagyon álmosan előmászta. Ujabb, ezuttal még érthetlenebb fenyegetést vettünk észre. Az Eszinemeszi táblán Panni és Fanni nevére egy rajz volt feltéve, ami egy kaszást, tehát a halált ábrázolta a haláltáncból. Nem tudtuk mire vélni, de később adatott idő ennek interpretálására. Reggeli, rendrakás + pontgyűjtés a rendrakásversenyen, aztán elkezdtek próbálni a Stratégiát. Először csak villámgyorsan elfoglalni a megfelelő pontot, aztán a támadásszimuláció. Jucika, Bálint, Kovi és én támadtunk előbb csak úgy, aztán két számmal, aztán fondorlatos csalásokkal. Bálint térdreszegezett számmal, meg fordított számmal, míg én ártatlanul teregetést színlelve kaptam fel a számomat és végeztem gyilkos munkát. Háromnegyed tizenkettőkor elfoglaltuk őrhelyünket és vártuk a beigért támadást. Úgylátszik, ez egy újabb fortély lehetett, mert egyszerűen nem jöttek. És amennyire izgalmas volt várni őket meg a déli harangszót, olyan nem jó volt, és egyre rosszabb lett, ott ülni tétlenül és nem csinálni semmit. Ezt aztán úgy fél egykor abba is hagytuk. Még parázs vita volt, hogy hol kellene örködni és hányan, míg végre bölcs Császárnőnk a vitát elvágva megparancsolá, hogy egy ember örködjön kint. Persze ki más mint Bence, az energiadús. Lehetett ebédig megnyugodva pingpongozni. Ebéd vasi pecsenye Bivalyerős Bálint által megfojtott vaddisznóból. Ebéd közben furcsa durranást hallottunk, aztán valami gusztustalan fehér por szállingózott a tetőről a kertre. Fannipanni óvatosan gumikesztyűben eltakarították, de őszintén szólva nem értettük a dolgot. Félvér pihenő, barack, aztán indulás a foci pályára. Szalagtépés, focizás Nőtincsi módra, tehát Noé és még egy páran nagy erőbedobással, a többiek vihorászva, álldogálva, tracssolva. Pepin privátszorgalomból

mutatványokat végzett Bogival, akit feje fölött lóbált, vagy hátára kapott, vagy kézen állt rajta. Este virslievés utána országlás. Kegyes Császárnőnk jutalmakat osztott a különösen szorgalmas alattvalóknak, hogy aztán, az utána következő kincstárázásnál, hihetetlen összegekért adjon el nekünk Haver szeletet és Tobleronet. Mindezt természetesen megnyerő szende mosolyával tette. Megelégedetten kondoltunk éjfélre. **Ötödik nap** Ma reggel szomorúan kezdtük tapasztalni a tegnapi jelek eredményét. Pannifanni vörösre dagadt fájó szemekkel ébredtek. Bálint odaadón gondozta őket, de ettől délre ő is megkapta a kórt. Tanácstalanok voltunk.

Rendrakás után ismét a focipálya felé vettük útunkat, ahol emlékeztünk a régi olimpiára kézilökiztünk, lepipasszoztunk, belső-külsőztünk, és egy újfajta leülős – kidobós játékot próbáltunk, amit Kovi tanított be nagy odaadással.

Ebédkor köszöntöttük vendégünket Tikét. Hiába, vannak itt gyerekek, akik egy hetet se bírnak ki Mama nélkül. Pihenőben viszont Császárnőnk helyére egy üzenet került. Egy rövid videófelvétel ellenségeinkről, akik még mindig azt követelik, hogy Aetheila népe hagyja el országát, különben Császárnőnk kínos halálunkat nézheti majd végig. Nem mentünk sokra ennek a videónak megbeszélésével. Hogy segítsünk betegeinken, Vakond a gyógyfüvész egy növényi orvosságot ajánlott. Szerinte ez a növény a Szent Fánál található meg, így hát elindultunk a Szent Fa felé. Csoportokban, trécselve haladtunk, egyesek, a régiek, meséltek a történelemről. Az út hosszúnak tűnt, pedig nem volt hosszabb mint tavaly, még a csalán is ugyanugy csipett mikor leereszkedtünk az árokba. Nusi utasított, hogy hallgatva tegyük meg az utolsó pár lépést, aztán ott álltunk a Szent Fa előtt.

Igen, Aetheila népe évről évre változik, újak jönnek, a régiek meg nőnek, öregednek, szakállasodnak, kiöregszenek – csak a Szent Fa marad meg olyannak mint amilyenre kezdettől fogva emlékezünk. Csak a madárfészek van rajta ujonnan két éve. Hát most ott álltunk, és csak úgy köszönésnek megérintettük a fát. Mindenki szépen sorjában, még értetlenül az ujak, elgondolkozva a “tavalyiak” és magunkba fordulva mi régiek. Mi tudjuk, hogy a Fa erőt ad nekünk Hubbard és a Hóhér és a Shinmák ellen, energiát ad nekünk erre a három hétre, és talán még tovább is. De most csak növényt gyűjteni jöttünk és ez sikerült. Hazamentünk hát a legszebb úton, ahonnan rálátni a tóra, és Vakond hamarosan megfőzte az orvosságot. Mit tagadjuk, a dolog nem sikerült. A három beteg sziszegett a fájdalomtól és egyszerűen kihányta az orvosságot. Tanácstalanok voltunk, a dolog elég átláthatatlanná vált. Miért fenyegetnek, ha megmérgeznek, mit akarnak tőlünk, ki az egyáltalán, aki Bálint és Fannipanni életére tör. Szerencsére Kovi megtalálta a varázskönyvben a rúnát, és megfejtette. Összehívta a Paracelsus páholyt, aki varázslatot készített elő.

Pénzesdobozunkba gyűjtötte össze az energiát és idézte meg varázslattal ennek a rettenetes kórnak az ellenszerét.

Ehhez a nép koncentrált. A dobozra, a varázslatra, betegeinkre, meggyógyulásukra. Ezt Aetheilában meg lehet és meg kell tanulni, és ez aztán majd kívül, a nagyvilágban is sokat segít. És ez fontos, mert én IGAZÁN szeretném, hogy Panni meg a többiek meggyógyuljanak. Sikerült. Az ellenszer megérkezett a pénzesládában, egy kissé nehezen érthető levéllel egyetemben, amiben Abula (aki sosem tévedett) jóslata volt.

Az ellenszer használt. Betegeinknek láthatóan múlni kezdtek fájdalmaik, és Bálint bár nehezen, de kinyitotta szemét, és látott. Holnapra kipihenik magukat, és újra velünk lesznek. Ennek lehetett örülni, először csak óvatosan romantikus dalokat énekelve, később belelendülve nagy nagy rampamparával és röhögéssel.

Vidáman, felszabadultan tértünk aludni. **Hatodik nap** Reggel levél várt minket szövetségeseinktől, hogy nehéz a helyzet, hogy számítanak segítségünkre, hogy a Genezisház erősödik, és hogy sikeresen megszerezték a gyógyszert a mérgezés ellen nagy áldozatok árán. Ezt a levelet és a tegnapi mégegyszer kielemeztük, és rájöttünk, hogy a kilencágu fánál kell egy ládának lenni, ami uralkodik, elpusztít, amit védelmezni kell, és amit az ARANYNÉV elkiáltásával lehet megszerezni.

Elmentünk a kilencágu fához. Semmit sem találtunk. Próbaképpen elkiáltottuk az aranynevet.

Aetheila és Aurum kiáltásunkra egy szövetségesünk rohant elő. Rémes látvány volt, mert pánikban

volt. Szaggatottan kiáltott, hogy mindent elrontottunk, ne vegyük fel velük többé a kapcsolatot, és meneküljünk mert jönnek. Visszahúzódtunk hát, elég gyorsan. Hazaértünk. Itthon a terasz teljesen fel volt dűlva, asztalok, székek egymás hegyén hátán, mert látszólag robbanásszerűen megérkezett hozzánk a LÁDA. Félve néztük, és úgy döntöttünk, hogy csak Császárnőnk foghatja varázslatos palástjával meg. Ő ezt megtette és el is vitte, hogy elrejtse egy helyre, amit csak ő ismer. Ez hát a LÁDA, amiben az idő van bezárva. A nép rengeteg gondolatot fejtett ki, hogy használ-e nekünk ez valamit, és hogy ellenségeink számára ez egy érték-e. Az ebéd Jucika jegyébe folyt le, aki ma lett 21. Éljen. Jucika szülei tortával kedveskedtek lányuknak, és nekünk is. A tortát, mint ebédünk harmadik (és egyetlen igazán ehető) fogását fogyasztottuk el nagy örömmel, míg az egyéb fogások (zöldséges vagdalt, vagy vadságos zöldség, nem emlékszem már pontosan) nem nyerték meg tetszésünket. Pihenő és szokásos barackozás után két autóval indultunk egy új számozóterepre. Parázs számozás a kitűnő terepen zászlóvédővel egybekötve. Vacsorára első kísérletet tettünk a padlizsánkencére – hááááááát lehetett volna jobb is. Vacsora után még nyenyerezünk, Csongor a hős, igaz szerelemből föláldozta magát, és nem hagyta, hogy Bori szégyenbe maradjon. Este még énekelgettünk romantikusan gyertyafénynél. Meg kell vallanom, hogy elég sok anyámasszony katonája van népünk között. Sötétben a legkisebb zöreire ugranak föl és menekülnek sikoltva, legyen az a jégszekrény beindulása, vagy Jucikánk ártatlan előbukkanása a konyhából, vagy **Abula** megjelenése. Igen Abula, a holtnak hitt, és aki sosem tévedett, jelent meg röviden körünkben, és csapott egy rajzot az asztalunkra. Sötétben, vészjóslóan, meggörbülve bocsátotta meg nekünk hogy eltulajdonítottunk valamit, ami az övé, hiszen ugyis hazug Istent szolgálunk és el fogunk pusztulni. Hogy ezt hogy értette, jóslat-e ez vagy csak fenyegetés, vagy csak megérzés? Majd éjszaka megálmodjuk, és holnap megbeszéljük. **Hetedik nap** Reggelire péksütemény: kakaós csiga. A “Köszönjük szépen a nagy finom nagy izletes reggelit” és “Akimégeszik az fejezbe apincérek leszednek minden kifogatmosésországos rendrakás” már meghitten hangzik. Utána országlás: elemeztük a harmadik rajzot, amit Abula csapott asztalunkra. Az égő villámcsapott vár, a lezuhanó asszony, a már holtan fekvő férfi, a kigyó, a római XVI -os. Rengeteg ötlet, hogy mi mit szimbolizál. Vitatkoztunk, hogy a mi birodalmunkról van-e szó vagy a Szövetségeseinkről, melyik alakja utal ránk, mit jelenthet Abula jóslata, hogy támadhatott Abula föl, és hogy Abula tényleg Abula e. Aztán elindultunk az idei év első fürdésére. Fura. Tegnapelőtt Borisz titokban este prémes orrmelegítőt viselt, mert fázott, és Bori 10 percig sminkelt, hogy ne lássák, milyen lila a hidegtől, ma már meleg van, és a víz se olyan hideg. Elhaladtunk hát a FÜRÖDNI TILOS tábla mellett, és bevetettük magunkat az iszapos vízbe. Labdák, később gyerekek is repültek, sikitozás, visítás, viháncolás. Aztán, mikor egyesek vacogni kezdtek, ki a vízből, és a parton parázs póker és Catanparty. Második bemenésre még Jakab is abbahagyta az olvasást, bár nem szívesen. Itthon már várt minket az ebéd: a gulyásleves igazi argentin marhából, amit szeretett Gekko őrmesterünk szerzett nekünk egy bikaviadal során. Ez igazán említésreméltó volt, lévén, hogy Tsatschy egy napra meglátogatott minket. Pihenő után a második és utolsó adagot fogyasztottunk Jucika tortájából csámcsogva, kézzel eszegetve, nem éppen a spanyol etikett szerint. Utána számkészítés, országlás, fizetésosztás. És aztán következett a nap fénypontja: Az Aethelai kaszinó ünnepélyesen megnyitotta kapuit. Ehhez persze illő felszerelésben kellett megjelenni, így hát gyönyörű leányaink kipingálták és befrizurázták magukat, legszemrevalóbban talán kegyes Császárnőnk, aki finom dámává változott. A fiuk is kitettek magukért, Bence mint igazi huligán jelent meg, és Manyi nyakkendőben viritott. Beözönlöttünk, megkaptuk a kezdő zsetonmennyiséget, és rulett, hamis kocka és parázs pókerezésbe bocsátkoztunk váltakozó szerencsével. A jó hangulatot Kovi is növelte helyben kevert koktélokkal, amiktől csak Jakab lett rosszul, a többiek túléltek. Befejezésként Kovi és én árvereztünk vadul egy 60pézes lapra, amit természetesen Kovi nyert, és én a fél gatyámat fizettem rá. Istenem így kevesebbet kapott a Bibliothéka. Ugyancsak későn, de sok fontos tapasztalattal meggazdagodva tértünk aludni. **Nyolcadik nap** Ellenségeink ugylátszik nem ismerik a békét. Reggelre (és ezt csak reggeli után vettük észre) “be voltunk kerítve”. Egy hosszú fehér csík határolta el házunkat a kertetől, láthatólag ugyanabból a méregből, mint tegnap. Most már nem ijedtünk meg, hanem tanácskoztunk. Egyesek

aggodalmaskodtak, mi lesz velünk, ha elfogy az ellenszer, de Vakond, a természet tudósa, aki úgy beszél a növényekkel, mint Szent Ferenc egykor az állatokkal, megnyugtatót minket, hogy az anyag elegendő. Így hát mindnyájunkan jutott egy kanállal, és a kór nem ütött ki rajtunk. De azért jócskán tartunk az ellenségtől. Ezért aztán a Paracelsus páholy kivánt tőlünk papírból hajtogatott madarakat, akik aztán föllógatva megvédnek minket a házban. Így lőn. A nép szorgalmas hajtogatásba kezdett Nusikánk vezetésével, és rengeteg madarat termelt. Egyike a ritka alkalmaknak, hogy részt vehettünk mi is a Paracelsus páholy szertartásában. Körbeálltak, gyertyát gyújtottak legalábbis szimbolikusan, mert a váratlanul feltámadt szellő mindig elfujta – reméljük, ez nem egy rossz jel. Aztán varázsigét suttogtak, mondtak, kántáltak. A madarakat fölakasztottuk - most védjen meg minket az erő. Ebéd közben ismét Abula jelent meg. Az ijedség megint nagy volt. Abula intett minket, hogy jönni fog a vadász, és hogy higgyünk csak a kígyóban. Hogy ez biztatás, vagy fenyegetés, vagy csak Abula földöntúli, elvont tudása – ki mondaná meg. Pihenő után már nem volt olyan dögmeleg – hát indulás a tóra. A strandnál Bence vezetésével Karcsi, Noé, Borisz, Jakab szerepjátszottak – a gyűrük urát felhasználva a többiek nagy örömeire. A lányok napoztatták habtestüket, sokan heverésztek, trécseltek, olvastak. A víz meg jó volt, lemosta rólunk a napi izzadságot és izsappal helyettesítette ugyanezt. Hazaérvén a fiúk tussoltak, a lányok a slaug örömeit kóstolgatták visitozva. Vacsora után végigéleztük a LägerTV immár harmadik adását. Dzsímre ezuttal a három szépség, kik valamikor valószínűleg mind mind SZTÁROK lesznek, életéből nyújtott képeket. A hírekben mégegyszer végigszaladt előttünk az utolsó pár nap a Szövetségeseikkel, meg a méreggel és persze Abulával és a rajzokkal. Rövid éneklés után aludni tértünk. Első álmunkból valami hörgőmorgó szörny ébresztett. Csak szaladgált a nagyfiúszobában, meg a lányoknál, fujtatott, vicsorgott, aztán elment. Az első álom a legmélyebb, így hát csak kevesen ébredtek rá fel. Röviden megbeszéltük a dolgot – gyanakodván az Abula által megjósolt vadászra – aztán továbbaludtunk.

Kilencedik nap Reggel a katonák, a kezdődő hőség ellenére gyakorlatoztak. Reggeli után megérkezett Peti. Eljött látogatóba. Olyan furcsa leírni, hogy Peti látogatóba jött. Én ugy déltájban betévedtem a pingpongterembe, és egyszerűen nem tűnt fel, hogy Peti itt van, mert hát hol máshol lehetne? Persze, itt van és pingpongozik. Csak mikor rámköszönt tértem észhez. Aztán “családfát” készítettünk a környező népekről. Országlásnál kegyes Császárnőnk bejelentette, hogy ezentúl minden negyedik megkeresett pénz után egy pénzt fogunk adózni, és 10 azaz tíz pénz után fényüzési adót fizetünk majd. A nép váratlanul nyugodtan fogadta ezt a nem kis anyagi megszorítást. Az ebéd elegánsan pusztapörköltnek nevezett paprikáskrumpli volt, de finom. Rövidített félvérpihenő, mert dús program ígérkezett. Először a LägerTV immár negyedik adását élveztük végig. Hihetetlen, hogy Dzsime és társai, jóformán minden anyagi támogatás nélkül egy élvezhető adást hoztak össze, méghozzá GYERTYAFÉNYNÉL. Aztán meg indultunk Bánkra. Gazdagok vagyunk mert két autónk van, hát 3 fordulóban el is mentünk. A bánki tó vize talán melegebb mint a nőtincsi, de persze tisztább, nem olyan iszapos, a törpepiranhák is már kihaltak belőle, úgyhogy nagy vizihancurozás volt. Utána félárnyékban csoportokba oszolva éreztük jól magunkat. Egyesek monopolyztak, de az a lendület, amivel Fanni röplabdázni kezdett annyira ellenállhatatlan volt, hogy idővel többen követték. Kialakult a fenenagy röplabdacsata, Pepin közreműködésével, aki ragadós jókedvével és óriási ugrásokkal tarkította a játékot. Egy egy vetődése után Bori, Julis meg Noé feküdtek a földön, és álltak fel, buzgón homokot köpködve. Jó volt ezt felülről nézni.

A vége Panni – Pepin “RAP – labdázásába” fulladt, kiindulva a “jajúgyélvezemaztastrandot” nótából, egyre vadabb rögtönzött rímekkel. A másik csapat Kovi kérdéseire és ötleteire játszotta a szerepjátékot. Emelett is jó volt elmenni, és félfüllel hallani, hogy mit mondasz, ha Te vagy a második őr, mikor a sötét éjszakában egy medve mászik elő, és horkanva megkérdezi Tőled, hogy hol van annak az embernek a kiesett bordája, akit Borisz éppen most szállított a kórházba. Merthogy ő még nem vacsorázott – mármint a medve. Erre igazán könnyű megfelelni. Hazafelé busszal jött a nép, és végre újra elhangzott, az egypupu teve amin tulajdonképpen haza kellett volna Nőtincsre lovagolni, mert a hátán JÓ! Remélem jól esett, én azalatt már rég termeltem a baboskencét, amit aztán Manyi német vendégei kentek fel rekord sebességgel. Vacsora közben, nagy nagy örömeinkre megérkezett Dafne, úgyismint II. Saleem volt királynőnk, és tudván, hogy éhezünk, rengeteg elemóziát hozott.

Vacsora után Kovi felolvasott a váratlanul előkerült 4. év krónikájából. Tanulságos volt. Ez volt a hóhér éve, és van egy pár hasonlóság, az akkor őrzött “csipesz” és a mai LÁDA között. Ezt mintegy megerősítve: megjelent, olvasás közben, Theophrastus Hohenheim. A nép persze ijedten hátrált, pláne mert Hohenheim a Vadászt is elhozta, akire a nép ráismert, hogy ő volt tegnap éjszaka itt, és aki modortalan viselkedésével ugyancsak ijesztő benyomást keltett. A Genezis ház uralkodója elmondta nekünk, hogy védelmünk, amit a Paracelsus páholy készített ellene persze nem véd. Azt állította, hogy tudja hol a LÁDA, nem kéri el tőlünk, hiszen úgyis megkapja, és mi nem tudjuk használni. Felajánlotta nekünk, hogy hozzá csatlakozzunk, mert látja, hogy Császárnőnk ismeretlen útra tévedt. Továbbra is modortalanul hörgő vadásza parancsára utat vágott neki, és elmentek. Még megbeszéltük, hogy mit mondott, hogy hogy fogadjuk ezt, és egyre jobban kikristályosodott, hogy a LÁDA milyen fontos, és hogy jó lenne több információt kapni róla. Ennek a megoldását holnapra halasztottuk, aztán éjfélre kondoltunk.

Még egy néhány rövid gerappa, aztán alvás.

Tizedik nap Ránkköszöntött a dögletes hőség. Egyszerűen nem lehet kimenni a házból, az ember 5 perc után teljesen kótyagos lesz a naptól meg a hőségtől. Hát későn keltünk, néztük ahogy a német vendégek megadóan eszik a lekvároskenyeret, meg beöltöznek, és elvágtatnak a motorral. Rendrakás, levélírás. Ez a meleg ugylátszik kedvet csinál a levélíráshoz – a nép nagymennyiségű levelet nyújtott nekem át – a háromsoros lapocskától a többoldalas regényig, a Nőtincsi képeslaptól a sejtelmesen gyönyörű (dásziiiiiiip) rózsaszínű boritékokkáig. Ebédig a pingpongon kívül főleg a

kézművesek dolgoztak sokat és eredményesen a Maffiacsaládfán, ami aztán délután felkerült a falra. Benne van ott mindenki, aki fontos, és akivel eddig történelmünk útjain találkoztunk. Kezdünk belejönni. Az ebédből, a tárkonyos pulykaragúból, meg a mákóstésztából már alig maradt. A Peti, Bence, Noé trió kezd nagyobb mennyiségeket pusztítani. Persze izletes volt, hiszen Vakond, a természet tudósa, aki úgy beszél a növényekkel mint Szent Ferenc egykor az állatokkal, gyűjtötte hozzá a tárkonyokat akik hozzákiváncsoltak, és a mákot a mákvirágokból, akik összetett szirmokkal kérelték őt, hogy szedje le őket. A délután váratlan eseménye a levél volt. Császárnőnk ágyán volt az üzenet – elég egyszerű betűkkel, egyszerű szöveg: “I. Anna Császárnő kisebb atrocitások értek segitcsetek”. A másik oldalon még a „Szamurály” aláírás diszelgett. Császárnőnk összehívta népét, de bizony hamar kiderült, hogy a levél népünk legfiatalabb tagjától származik. Talán izgatottságában írta, hisz annyi minden ijesztőn mentünk át az utolsó tíz napban. Kegyes Császárnőnk kedvesen feddően osztotta ki a büntetést ezért a nem helyénvaló cselekedetért: háromszori erkészség fizetés nélkül. Ebben a dögmegleiben persze nem lehet mást csinálni mint slaugolni, dinnyét enni – lehetőleg a slaug alatt – aztán megint slaugolni. Aztán megszületett a levél a Roda emirátus számára, hiszen valamit tenni kell, hogy a LÁDA rejtélyét felfedjük. Titkos szolgálatunk útnakindult, és továbbította. Vacsora előtt, mikor a meleg már alábbhagyott, hős katonáink még edzettek Manyi vezérletével, néhány önkéntes társaságában. Már vacsorázni indultunk mikor megjelent Faridadin Attár Szájának követje. Elmondta, hogy a ma uralkodó nép még a nagy Roda Emirátusnál is hatalmasabb, hát még Aetheila kicsiny népénél, és ezért egy fontos információt el is akartak előttünk titkolni, de Ő hajlandó velünk ezt közölni. Egy írást nyújtott át hős Császárnőnknek, ki erejében bizva sétált le a követhoz. Próbákról, ugynevezett Grodnot próbákról van szó, ami a Lókosvölgyi népek eszét, ravaszságát és erejét méri össze. És hogy ezekre a próbákra a hold ujjászületése napján lehet benevezni, ami ma van. Hosszú vita, Bence és Dávid mindent megtettek a polgárok összezavarása érdekében, de végülis megértettük mind. Elhatároztuk, hogy gyors vacsora után elmegyünk benevezni. El is mentünk vacsora után, csöndben susogva a Drogdó öbölhöz, ahol minden polgárunk vízbedobott egy követ amin a neve diszelgett. Mindnyájan – legyen az bárki - készek vagyunk a próbára. Azért még félszemmel nyugtáztuk a hangulatos naplementét a kék hegységek fölött ahonnan a Lókos ered. És miután ma volt a Hold ujjászületése, hát áldoztunk. Még előbb gyakoroltuk a szertartási énekeket, aztán levonultunk a kertbe. Manyi, Aetheila igaz ismerője, vezette az áldozatot, és kérte velünk együtt Aetheila segítségét, amire a következő napokban ugyancsak rászorulunk. Jóéjszakát.

Tizenegyedik nap Ez is kezd tradícióvá válni – egyre később van ébresztő. Hiszen mindenki úgy alszik mint a mormota – de hát késő is volt tegnap. Vakondunk hiányzik ma – gondolatban vele és biológia vizsgájánál vagyunk. Reggelinél kiderült, hogy meg van az első kiválasztottunk. Oli a maga szerény módján megmutatta a gyűrűt, amit reggel az ágyán talált. Ő lesz hát egyikünk, aki a próbákat kiállja Aetheila dicsőségére.

Rendrakás, takarítás, Bálint ma talán nem volt olyan szigorú – meleg van. Döglöttünk, pingpongoztunk. Déli országláskor kiderült, hogy van még két kiválasztott Eszter és Anna Császárnőnk. Eszter szokott szerénységével elmondta nekünk, hogy ez logikus, hogy őket választották, hisz ők az okosok. Aztán egy kis vita kerekedett, hogy kegyes Császárnőnk nincs-e veszélyeztetve, és hogy ellenségeink nem akarják-e így törbe csalni és megölni. Legtöbben ezt túlzásnak tartották, és Császárnőnk erejében bíztak, aki meg tudja magát védeni. Bár a kiválasztottság el volt döntve, Bence és Dávid még érveltek egy sort. Arany Bencém, a veszély, hogy az okosság próbáján Császárnőnk addig törí a fejét míg eltörí, elég kicsi! Ebédig még számfestés, ujságkészítés, és a Maffiacsaládfa kibővítése. Ebédre csodálatos finomságú rántott gyöngytyúkszeletek. (!) A pihenő, persze ebben a dögleletben később is volt, hosszúra is nyulott. Utána a most már szokássá vált slaugolás. Jól esik a hideg víz, még Bogi, meg Julis is nagy örömmel tartották habtestüket a slaug felé, pláne mert Kovi rettenetes erejével odatartotta őket, és így nem volt menekülés. És akkor Oli megtalálta ágyán az első próbafeladatot, aztán Eszter meg Anna is. Nekiültünk. Jézus Mária. Az egyik csak hazudik, másik csak igazat mond, ebből világosan kiszámítható, hogy hol lakik a sárkány. Meg hogy 12 gyűrűből egy hamis, és csak egy mérleg és négy mérés van. Jakab olyan matematikai egyenletekkel oldotta meg a dolgot, amit én nagynehezen felfogtam, és Bálint is levegő után kapkodott. A legnehezebb az öt ház volt tizennyolc adattal, Eszter gondolkodott, Dávid siettetett, Julis csillogott, és végén okos Kovi segítségével, és Bálint dörmögésével nagynehezen rájöttünk, hogy a harmadik házban a sárkány libamájjal mérgezi a horomitát teaivás közben. És kész lettünk a megadott 19 órára, lepecsételtük és vártuk a fejleményeket. Meg is jöttek. Vacsora után a levél : 21 órai indulással kell elvinni a megoldásokat. Ismét parázs vita, Bence szerint gyilkos csapdákat kell majd állítani, Dávid szerint hálócspadát, Anna még varázslatra is gondolt. De sürgetett az idő, elindultunk hát, hogy az első helyre (a koponyák hegye alján elhelyezkedő tisztás közepére), ahogy Kovi mondta, egy megtévesztő gömböt tegyünk.

Nem mi voltunk az elsők az Aetheila stadionba, pedig katonáink ugyancsak igyekeztek. Hát otthagytuk Manyit a gömbbel. Loholtunk a második helyre, a hóhér barlangjához, megtaláltuk az odut, és itt tényleg mi voltunk az elsők. Leraktuk hát válaszainkat, reménykedve a sikerben, és fergeteges kutyaugatás árnyékában hazakutyagoltunk. És nyugodt énekléssel fejezhettük volna be a napot, ha nem tört volna ránk Fogas és Bundás örvöngve, asztalt csapkodva, (hogy törjön belé a keze), követelve, hogy ne vegyünk holnap részt a próbákon. Nagy volt ugyan a visszahökölés, de utána Aetheila népe egyhangúan a próba továbbfolytatását szavazta meg. Bence, a rettenthetetlen azon volt kiakadva, hogy a felhívásban Béke volt kikötve a próba idejére, és ez itt ugyancsak megszegődött. Jó estém volt, mert én fujhattam a takarodót, és olvashattam egy picit a Micimackót a kisfiúszobában, ahol nagy örömmre Noé, meg Olivér is ismerték már. Csak Csongor aludt el, gondolom a hatodik mondat után. Aludjunk hát mi is.

Tizenharmadik nap A meleg miatt vad elhatározással reggel, reggeli helyett, meglátogattuk a Nőtincsi tavat. Azért közben még mindenki beevett egy fél kiflit az éhhalál ellen, de aztán gyerünk. Az időjárás még tűrhető volt, a nap ugyan égetett már egy picit, de ki lehetett bírni. A víz persze már langyoskás, sőt mit tagadjuk, egy pár kimúlt cápa is uszkált itt ott, Jakab nagy öröme aki váltig vizsgálgatni akarta őket. Ritka alkalom, hogy szigorúan megtiltunk egy gyereknek valamit, ez esetben ez történt. Azért valami felfrissülést nyújtott a dolog, pláne az óriási vizalálebukásésottmaradás verseny amit természetesen Vakond nyert Karcsit is túlszárnyalva. Aztán lódulás hazafelé, némi motorizált segítséggel, reggelizni. És aztán, mint most már ötödik napja, a fertelmes hőség miatt nem lehetett kimenni a házból. Így hát parázs Catan és vérremenő HardcoreUNO következett, míg néhányan persze pingpongoztak. A Catant Jakab és Dávid nyerték, hiába folytattak Dafne és Nusi vérremenő harcokat. Kitűnő ebéd volt, pácolt disznószelet zöldborsós zaccal, csak a nyápic nemeszisek ettek babot sajttal. Utána félvér pihenő, ahol egyesek ugyancsak aludtak – mit lehet ebben a hőségben tenni. Dinnyeevés után pedig felkerekedtünk Bánkra. Addigra már néhány felhő is keletkezett az égen, sőt tizennyolc csepp eső is hullott – merőben új dolgok. Azért a bánki tó mégiscsak a bánki tó. Én persze nosztalgiazok, ha érzem a tó vizét a bőrömben. És nem bírom ki, hogy ne mutassam meg a Vasút utcát az újaknak. Persze Dávid, meg Jakab is kiröhögtek, mondván, hogy az ő apjuk is erre járt. Hát áztunk egyet a tóban, ahol mellettünk még háromezerötszáztizennyolc ember ugrabugrált, de ez nem tett semmit. Lovascsa, dobálózás, különösen Kovi jeleskedett mindenki vízbenyomásában, amit persze mind csak szeretetből tett, néha eltúlozván a dolgokat. Sebaj, Fanninál a mesterséges légzés sikerrel járt. Kint a parton a szokásos játékok, meg a csoportokban való jóleső pofffázás, semmittevés. Ez nekem mindig az Aetheilai élet egyik legfontosabb és legkedvesebb tulajdonsága marad: együttlenni, és barátokkal beszélgetni. És mindezt még a bánki tó partján, és én tényleg 55 évvel érzem magam fiatalabbnak – de hagyjuk a nosztalgiazást. Busszal haza Keszegen át zötty-zötty, aztán vacsora. Vacsora után pedig ellátogatott hozzánk a Szamurai. Egy tekercest hozott, aminek a jelentősége két nap múlva lesz majd világos, és amiből a tűz ereje fogja a választ előhívni. Szokott, nem éppen bőbeszédű módján dicsért meg minket, hogy méltók vagyunk Aetheila népe lenni. Mélyen meghajolt Császárnőnk, a bajnok előtt, és intett minket, hogy a béke ideje, a próbák beveződésével lejárt. Még picit megbeszéltük a dolgokat, köszöntöttük Tsatshyt és Lórit, akik megérkeztek hozzánk, aztán aludni tértünk. **Tizennegyedik nap, a látogatás napja** Reggeli, óriási rendrakás, várakozás. Noé-nagyszülők toppantak be először, Karcsi maradt a legvégére. Aztán csend lett – szokatlan csend. Jucika és Tsatshy csöndben pusmogtak a lányszobában, Nusikám, arany Vakondom kémiázott hősiesen, és feje felett egy glória látszott lebegni nyilván benzolgyűrűkből, nekem meg a mosógép zakatolt és én izzadva, boldogan teregettem. Aztán este ugyanez visszafelé. Legelőször Dávid jött vissza elég korán, még velünk is tartott egy bánki kirándulásra, ahol megmártottuk magunkat a tóban, aztán fél nyolckor kezdtek szállingózni, míg mi pánikszerű vacsorakészítésbe fogtunk. Megjöttek, leültek, csiviteltek, mindenki mesélte a napot, néhányan persze parázs pingpongozás közben. Késő lett, hát vacsoráztunk, és én korai alvásra gondoltam éppen, de **KORÁNTSEM!!!** Kihirdettetett, hogy nemsokára elkezdődik az idej **Aetheilai DISZKÓ**. Előszörre persze mindenki szépitkezett, tartván a láger-diszko szigorú ajtonállótól. Maga a location is modernizálódott, hatalmas kivetítőn híres fénydesignerek művei kísérték a zenét. Dzsímre keltette a hangulatot, sztárvendég Cintula segítségével. Nem hiányoztak Aetheila népének kedvencei, a how much is the fish, a final countdown és a butterfly. Volt mit nézni, volt mit bámulni. Kegyes Császárnőnk teljesen új oldaláról mutatkozott be, ahogy hihetetlen gyorsasággal csípőjét riszálta, Bence mint egy elegáns falusi paraszt a városban árasztott el minket pomádészagával, és a végén még Vera is, aki szerényen és intelligensen üldögélt a padon, táncra perdült. Legmeghatóbb persze Barbi volt, aki izléses outfitjával bővölt mindenkit el. És persze, mint mindenütt, itt is vannak kivételek: Nekem, mint öregnek, meg van engedve, hogy diszkó helyett aludjak, de hogy Jakab 5 perc után elvonult Harry Pottert olvasni, az azért váratlanul hatott. De mi itt mindenkit elfogadunk – csak csodálkozunk. Utolsó ráadás volt a barbi girl, aztán mint legutolsó a God is a DJ. Ilyenkor kicsit furescán, majdnem

idegenül hangzik a takarodó, ami jóéjszakát kíván nekünk, és visszahív oda ahol vagyunk: Aetheila országába. **Tizenötödik nap** Hej de nehéz diszkó után hajnali kilenckor valami rettenetes hangos zenezajra kikászálódni az ágyból. Még jó, hogy a nap jónéhányunknak direkt a poffffájába süt – így könnyebb az ébredés. És én, mint gonoszember, még gyilkoltam is a népet a memory-játékkal, ahol egy csomó olyan tárgyat kellett megjegyezni, ami az esti tivornyára volt jellemző. Mit mondjak, a nép erre felébredt, és meglepően sokan emlékeztek reggeli után 12 (vagy legalább 11) tárgyra, Háginéni a rekordtartó, tizennégyet sorolt fel a tálcát és engem is megnevezve. A délelőtti országgláskor Császárnőnk, miután két nap mulva BÁL lesz, ösztökélt minket a báli darabok készítésére, aminek többen is nekiláttak. Aztán szebbnél szebb lovak készültek el krumpliból az eljövendő lóverseny megtartására (sakálok a krumplim – ez lett volna vacsorára). Az ebéd: dupla levesadag sok hús és kevés krumpli. Pihenő után viszont a LÁgerTV immáron ötödik, vetített adását csodálhattuk. Szerencsénkre Cintula látogatott meg minket a Berkenyei országoshírű rádiójától, aki Dzsimirével együtt szerkesztette ezt az adást. Már a műsor kezdete: Dzsimre és Cintula elmés, intelligens, csodásan rögtönözött párbeszéde is elragadott minket, hát még a hírek és időjárásjelentés Cintulától, és a csúcspont: rövid film Barbi életéből. Ahogy Barbikánk megérkezik, szinte beautózik szívünk közepébe, aerobic gyakorlatokat végez, és végül kedvesen kitessékeli lakásába betolakodókat – nem, ennél jobban nem lehet egy filmet megcsinálni. Utána: lóverseny. Fogpiszkáló, AbsztrakcióLó, LágerrádiLó, MálLó, HellLó, Lótetű, TalpalávaLó, SzállLó, HalálfaLó és Lovacs pompáztak a startnál. A nép fogadásokat kötött és hangosan buzdította kedvenceit. Persze HalálfaLó győzött, aki gyilkos mérget magakörül fujtatva, halálfélelmet keltett versenytársaiban. Hát hagyták győzni – Bence és Borisz nem kis öröme. Ez az átok Bence már tavaly is bezsebelte az összes pénzt a lóversenyen, most is hangosan kürtölte szét győzelmét, míg Borisz, a ló gazdája, szokott szerénységével fogadta a gratulációkat. Aztán még gyorsan elmerültünk a Nőtincsi tó habjaiban, ahol játék közben rövid úton kivégeztük a felfújható műanyagfoltelt. Gratuláció a konyhának – ez volt az év messze legrosszabb vacsorája. A majonézes kukoricasaláta legalább olyan savanyú volt mint sós, míg viszont a parizer olajos és főleg kevés. De a bor finom volt! Sebaj. Vacsora után nekifogtunk az élet komolyabb részének. Mert letelt a két nap a Szamurai látogatása óta, hát megvizsgáltuk a tekercest, ami a LÁDA felett volt két napig. Miután Szamurai beszédében (amit Csongor pontosan – szinte szórul szóra - idézett) a tűz erejét magasztalta, Vakond egy mécses segítségével tette valamelyest láthatóvá a szöveget, amit Anna, kék szeme csillogása ellenére is, csak nagyon nehezen betűzött ki. Hogy Temurah, az erő, a LÁDÁba zárta az időt, Hubbard megrövidítette, és Aetheila lezárta egy megátkozott lakattal, és csak Aetheila igaz követői nyithatják ki, és hívhatják az időt e világra. Nehéz, gondterhelt csendben végződött a felolvasás, ighát kegyes Császárnőnk megkért, hogy gondolkodjunk el a rejtélyes mondatokon, és aludjunk egyet rá. Aludjunk hát. Arany Nusikám, ma különösen szép volt a takarodó.

Tizenhatodik nap Reggelire csurgott a méz. Vajasmézes volt az édesszájuak nem kis öröme. Most már megszokottá válik a kilenc órai felkeltés – álmos a nép, még Vera se olvasott reggel, Harry Potter biztos meg is lesz bántva. Aztán rendrakás, társasjáték, országglás. Mégegyszer megpróbáltuk a majdnem lehetetlent, kitalálni, hogy mit tehetünk a LÁDÁval és mit tehetünk ellenségeink ellen, akik féltik, hogy a LÁDÁT és a tekercest szeretnék megkaparintani. És hol lehet a kulcs, amiről a tekercsben szó van, és kinyitjuk-e a ládát, ha a kulcshoz jutunk. Főleg Bence, Eszter, Dávid és Csongor álltak elő mindenféle ötlettel. Nem sokra jutottunk, csak hogy információk kellenének a kulcs hollétéről. Így hát, a szabadszellemeiek további elemzése után, ismét levelet írunk majd a Roda emirátusnak, és a Paracelsus páholy megpróbálja kitalálni, hogy hol lehet a kulcs. Az országglás végén kegyes Császárnőnk ezuttal kegyetlen szavával kimondta I. Kovi által hozott törvényt, melyszerint megtiltja az ismétlődő házasságot. Rettenetes volt a hatás. Bence elsápadt a rémülettől, Julis csak nehezen tudta zokogását visszafolytani. Terveik a boldog, derűs jövőről egy pillanat alatt omlottak össze, hulltak mint üvegszilánkok lábaik elé. Bence hamis szövegét, hogy legalább visszakapja a kérvény-pénzt persze senki nem hitte el. Annál is inkább, mert a lóverseny fogadói között messze ő kapott legtöbb pénzt. Dolgoztunk tovább. A szabadszellemeieknek ugyancsak főtt a fejük, mások a báli darabokon gondolkodtak. Én a lányszobába vonultam egy picit olvasni. Kedves csönd fogadott, hisz alig voltak bent, amit egy percen belül kuncogás, vihorászás, majd ordítás váltott fel az ágyak alól. A Bébetűsök (BogiBoriBenceBorisz) Anna vezetésével valami átváltozás-játékot játszottak, ők voltak a hősök a Pokemonból, aztán átváltoztak Sandokán tigrissé, rohangálva, ugrálva. Kint a teraszon nagyok és kicsik catanoztak, és csak mikor már minden bárány, érc és téglá elfogyott lehetett ebédelni. Persze Dafni nyert, de ez már szokássá válik. Pihenő után megint egy fenomenális LagerTV-műsort láthattunk, amelyben Dzsímre Bálint helytörténezzsel mesélte és aztán kóstolgatta Nőtincs hírességeit. A kiváló Szent Flórián étterem remekeit élvezvén informáltak minket az itt járt nagy emberekről mint II János Pál pápa, Aba Sámuel, akit itt koronáztak, és Nagy Péter cár. A következő országglásnál a Szabadszellemeiek elmondták a tekercselemzést, amivel nem jutottak sokra, amit kegyes Császárnőnk igen mogorván fogadott. A rövid levél a Rodáknak már elkészült nem éppen legszebb formában. Ez sem szolgált Császárnőnk öröme. Utána várt minket a strand. A pulykacápák (állítólag törpeharcsák, de mi ezt jobban tudjuk) súlyos károkat okoztak egyes tagok talpában, Boriszt az Aetheilai mentőszolgálat szállította haza. A túlélők catanoztak, monopolyztak szindarabszerkesztés helyett. A lányok masszírozás címén egymás hátán sétafikáltak. Itthon gyors és kitűnő vacsora Tsatsy (úgyismint Gekko őrmester) féle halkencével. Estére járt, hát énekelgettünk, és éppen a romantikánál tartottunk, mikor rántörtek. Fogas és Bundás vadul kapálodva, és régi ismerősünk Mokhosz a másik oldalról, szokott rekedt dörmögésével. Két éve nem láttuk, azóta mintha megfiatalodott volna. Hogy el fogják vinni a LÁDÁT, és hogy takarodjunk innen, mert eltakarítanak. Ekkor váratlanul rájukrontott Theophrastus Hohenheim és Bundást ledöntve elűzte őket, míg Császárnőnk figyelmeztette, hogy ismeretlen útra tévedt, és hogy csatlakozzunk hozzá. Nem fogunk hozzá csatlakozni. A megbeszélésnél a lányszobában a farakásról volt szó, ellenfelünk gyülekezőhelyéről, amit Theophrastus megemlített, és amit meg kellene látogatni. Egyesek szerint most rögtön, de ezt elvetettük. Ki szeretne éjnek évadján Nőtincs sötét utcáján csatangolni hely- és időmeghatározás nélkül. De ezt a gyülekezőhelyet talán megtaláljuk valamikor napközben. És hogy Theophrastus Hohenheim miért véd minket, hogy hogy találjuk meg a LÁDA elátkozott zárjához a kulcsot, és hogy mit tudunk elérni, ha felfedjük a LÁDA titkát, erre talán feleletet ad a holnap, vagy a következő napok. Most késő lett – lányok kész vagytok már a fogmosással, Noé tűnj már el végre, kuss legyen, TAKARODÓ!!! – És Nusikám mély lélegzetet vesz. Elcsöndesül a ház.

Tizenhetedik nap, Császárnőnk parancsára, a BÁL napja Persze jó lenne csak arról beszámolni, hogy hogy készültek a darabok, és milyen volt a bál, de mi nem élünk egy nyugalmas helyen. Reggelre kelve egy, a vértől még csöpögő kabát lógott asztalunk felett. A titkosszolgálat rögtön tudta, hogy ez egy besúgó, egy kém kabátja, akit úgylátszik felfedtek, és ezért megölték. Az írás, vérrel, hogy így járnak a kémek, erre utalt. A Titkosszolgálat elemezte már a kabátot, és csúnya részleteket szolgáltatott a kém haláláról, de ami fontosabb volt, egy levelet talált a kabátzsebben, mely a gyülekezés időpontját tudatta velünk. Ma bál van, de holnap lesz a napja, hogy felderítsük a találkozóhelyet, és este 21 órakor rajtuküssünk. De aztán napirendre tértünk, és tényleg elkezdődtek a báli darabok még gyors kiötlése és próbája. Elmúlt az ebéd, a félvér pihenő, amelyben sokan tényleg aludtak, kezd fáradni a nép. És elkezdődött a készülődés, a szépítkezés. Persze óriási tussolás, hajmosás, most csak szerény szépítkezés. Minek is sminkeljen az ember, ha utána a gonosz boszoráknénit kell eljátszani fekete arccal. Befutott Pancsi, meg Flórián, akihez egyesek csodálkozására Julis ment aztán férjhez. Én elmerültem a kakaófőzésben ami idén is kompakt csokoládé lett kakaó helyett. Remélem izlett. Aztán elkezdődött a BÁL, és mint első programpont a házasságkötések. Ezuttal minden be volt dobva. Dzsimirre és Cintula a LägerTV-től passzoló zenét és gyönyörű életképeket készítettek, melynek megszólaltatása és bemutatása a párok felhívásánál történt meg. Lehetett nevetni, örülni, hisz Pepin, mint tudjuk, kitűnő érzékkel a vesékbe lát, és tud nagyon is jellemző portrékat – hogy úgy mondjam családi portrékat készíteni. Milyen közel van Aetheilában a nevetés és a komolykodó tradíció. Milyen gyorsan vált át a nép vihogásból csendes odafigyelő hallgatásba. Mint Ferenc barát minden évben megpróbálom egy picit komolyra fogni a latin szöveget, mert hát az, hogy Aetheila veletek, az olyan szépen hangzik. A vén szerzetes persze, belső felháborodását csak nehezen palástolván adta össze Dafnit és Pannit, meg Manyit és Bencét, a német hármusról (Wuffel-Schmidi-Pferdchen) nem is beszélve. Aztán nekiláttunk a kakaónak, meg a finom kalácsnak, egyesek mazsolát szórtak a nép közé.

És elkezdődtek a darabok – közben éneklés.

Az **Idióta állatmesék** amiből nekem a zseniális kígyó tetszett a legjobban – kár hogy megették őt. De volt ott béka, meg voltak medvék is, nem éppen különös intelligenciával megáldva. Aztán a **porrrrrrrrrrrrik az országút**, ez az ősrégi darab, amit tradíció szerint a két legkisebb ad elő, ezúttal Csongor és Dávid. Csongor szőke feje kivilágosodott arra, hogy kiderül, meg villámlik. Hát ne kezdjek nosztalgizálni, mikor nekem, nagyon régen, már az első mondatnál orrrrrriási sikerem volt harsány hahotázással, hiszen az, hogy porrrrrrrrrrik az országút rengeteg r-betűt tartalmaz, amit akkor, 5 évesen, még kevésbé tudtam kimondani mint most. Az **Átoknál** volt az első alkalom, hogy a darabban álombeli figurák, az Aetheilai élet figuráihoz hasonlóak, jelentek meg. Egyébként Oli, és főleg Csongor remekelt. Ahogy a közönségnek háttal állva deklamálta az elátkozott dedunoka sirárait – kész színész. A **Boszorák** egy rövid de megható mese volt a lányok + Noé, Karcsi, Bence megrendítő előadásában. Szegény Juliskánk, aki kedves Édesanyjára (Bogi) nem hallgatva, elnyerte méltó sorsát: a gonosz Boszoráknéni (Vera, a gonosszágtól villogó szemekkel) fahasábbá változtatta át, valami amit Julis vékony alkatánál fogva elég nehéz lett volna elképzelni. Viszont szívem melegítésére Fanni, Panni és Dafne meggyőztek minket arról, hogy **Egy pupú tevé hátán jó**. Ez a mostmár ősrégi nóta elnyúhetetlen. Ja, és emlékezzünk Páloskatára, akinek ma van a születésnapja, és akivel Fanni a harmadik évben hozta ezt a dalt. De aztán elkomolyodott a helyzet, és elsötétedett a világ, mert megláthattuk a **Gonosz hatalmak világtalálkozóját**. Megelevenedtek a gonoszok az előszoba plakátjáról. Az összes fiú benne volt, Borisz mint Mokhosz, Bence mint Fekete Juszuf markáns alakjával, és Karcsi mint unatkozó Nógrádi hóhér, azonkívül Anna mint Fogas. Mindenki elmesélte, hogy hányszor halt meg, majd Mokhosz asztalra csapta Jakabot aki az ő hűvös modorában mint Faridaddin Attár Szája állt ellen a Gonosz hatalmak csapatába való felvételnek. De végülis sikerült őt lepélni, és ennek mindenki örült, különösen Fekete Juszuf, aki örömeiben gyengéden fejbe kólintotta bunkósbotjával az új tagot, miáltal neki és a darabnak is vége volt. Aztán végre előállt **Guzmics** de micsoda formában. Bálint, Manyi, és Pepin legkedveltebb szerepükben, és megfelelő öltözékben, mint bájkecses Barbi szégyenlősen elsusogták a Guzmicsot. Pepin bejövetelekor egy Barbi-tojást is tojt, amivel biztos Barbi szépségét szimbolizálta. Nagy

megerőltetés árán kibírták röhögés nélkül. **Pingpong KB nélkül.** Ocsmány gyilkosok. Bence, Borisz, Noé, Karcsi és Jakab bemutatták, hogyan örvöngenek csunya szájukkal, ha nincs ott KB-s, hogyan változnak kezes báránnyá, ha van valaki mellettük, és mit mutogatnak, ha a KB-s kimegy. Undok páviánok, majd meglátjuk 5-6 év múlva, ki lesz KB-s, és hogyan fog majd rendet tartani. Áttértünk a klasszikus zenére. Lehet hogy a szerző nem egészen így gondolta, de mit nekünk az a Beethoven? Vera, Julis fuvolán, és Manyi Saxofonon fújták bensőségesen az **Örömódát** amikor Kovi rájukrontott, és vad zengzetes kántálásba fogott. Vera ijedten ugrott félre, bár szerinte tudta előre. Most zavarba vagyok mert kövekezett a **Friends**. Én nem ismerem a sorozatot, hát *Manyi* elmeséli. A **Friends** szindarab elsősorban azoknak volt szánva akik kívülről ismerik az összes évad összes részét. Mivel ez a nép 90 százalékát jelenti, nem volt probléma. Ígyhát, remélem, sikerült a közönséget jól szórakoztatni. Például mikor Rosz a többiekhez fáradtan beosonva, halkán köszön és ezen a "Jóbarátok" úgy megijednek, mintha Fekete Juszuf jelent volna meg. Persze ha úgy ismernék az Unagi-t mint Jucika, nem is lett volna ijedtség. Aztán még egy **Guzmics** következett Dzsime és Cintula előadásában direkt a LägerTV stúdiójából. Fejtörést okozott nekünk a következő szám. Dafne, Panni Fanni előálltak és elmondták (Dafne) meg eljátszották, hogyszondja: Errények a panza ttopak es trávkel etré naúrogisz kéttetnüb si geM .attigem gyohgila, ónyagyaN tlah si gem, **attileM sik** a abáet a tet tegréM. Ha nem látom hogy éled föl Nagyanyó, és nézi száraz vajaskenyeret fogyasztó szomorú unokáját, bizisten nem tudtam volna miről van szó. És aztán ránköszöntött az utolsó szám a **Harry Potter VII**. Mit tagadjam, hogy én ezt nem olvastam, és már csak az ezotérikus kilencéletűmacskára emlékszem. Node Panni aki Voldemortot alakította elmeséli: Voldemort, a Gonosz, körbejár, és amerre megy, balesetek folytán valaki mindig meghal, és Voldemort mindig azt mondja, ő tette! Harry Potter az elején halottként van jelen, mert lenyelte véletlenül a Cikeszt (szárnyas labda), és megfulladt. Ezek után meghal Ron, Hagrid, Trewlany, Hermione, Malfoy és még sokan, eközben érdekes szerelmi háromszögekre derül fény...Mrs. Norris is többször feltűnik a színen, és meghal, ám kilenc életének köszönhetően ez az állapot nem végleges, mint kiderül. A történet végén pedig Voldemort megtörik, és végül a Kövér Dáma "énekletől" elhalálozik.

Késő lett, olyan késő, hogy Pipecland minden lakója biztos már tényleg mind aludt, hát mi is aludni tértünk. Manyi elsaxofonozta a késői takarodót. De bár milyen késő is volt, egy rövid esti mese még belefért, és nekem ma, rettenetes öröömre, szabad volt Micimackót felolvasni, ezuttal a lányoknál. Hogy megtanulja mindenki, hogy bármi rossz is történik az emberrel, ami egy hétig is eltarthat, utána lehet könnyedén tovább sétálni, és mondani hogy: trallala-trallala-pritty-pritty-prüty, még akkor is, ha a többiek csacsi öreg medvének tartják az embert.

Tizennyolcadik nap – a bál után Be kell vallanom reggel improvizációs rendetlenség uralkodott házukban. A KBsok egy része kint aludt a terraszon, Dafne kedvesen fűrészelve, Barbi legintimebb ruhadarabjai festőien heverték a konyhában szerteszét, sokminden kakaós volt aminek nem kellett volna kakaósnak lennie, a laptopok és mobilok egymásbaakaszkodva töltötték egymást, a cipőorgiáról nem is beszélve.

De így van ez jól. Ma különösen későn keltünk, különösen álmosan, de hát érthető. Nyugodt reggeli a tegnapi kakaóból és kalácsból, lassú rendrakás. Jól jött az országos levélírás – az is egy megnyugtató dolog. Aztán, ahogy ezt megbeszéltük, három csoportra oszolva megnéztük a három “farakást”. A régi számozóterep éppúgy üresnek és érintetlennek bizonyult, mint az új, ahova kikocsiztunk.

Dávid szokása szerint hosszan magyarázott, és ötleteivel szóval tartott minket, mialatt megnéztük a farakásokat és környéküket. A harmadik farakás-terepen, ahol tavaly is a csata dúlt azonban, egy előkészített területet, és egy rettenetes állatkoponyát talált a csoport. Ebből elég egyértelműen lehetett a találkozóhelyre következtetni. Itt fogunk hát rajtaütöni ellenségeinkre. A felderítést követő országgláson a katonák megkapták a megbízást, hogy csatatervet készítsenek, aminek neki is álltak Bencével mint szóvivő.

Ebéd – vérpihenő. Sokan aludtak, hiszen volt mit behozni. Vinczemarci személyében új vendégünk érkezett. Pihenő után kibaktattunk a régi számozóhelyre és óriási csatákat vívtunk. Pepin és csapata remekeltek, mindig ők győztek, én persze a lemosottak közé tartoztam. Jó dolog számozni, sokan közülünk látszólag szívesen játszá, ki így, ki úgy. Juliskám csillagom, mássz már ki abból a bokorból, vagy nyuszibarlangból, ahol ülsz, ez támadó – támadó játék. Aztán vacsora, erősítő sajt- és tojásospempő Burgundi vörösborral, utána megbeszéltük a haditervet. A Tuskacsoport, harcosaink legjobbjai, kihallgatják majd őket, és Aetheila kiáltással rájuk törnek, míg a Szumma csoport a másik oldalról támad. De megbeszélt jelszavak is voltak az út elzárására, meg a visszavonulásra is – merthogy minden eshetőséggel számolni kell. Gondolom Bence találta ki, hogy a TÁMADÁS visszavonulást, míg viszont a PATKÁNY útlezárást jelent. Elvándoroltunk hát, eleinte beszélgetve, még vidáman is, aztán egyre csendesebben, hiszen Fehér Juszuffal, vagy Mokhosszal egy sötét erdőben összetalálkozni nem éppen kellemes kilátás. Felértünk, most már csendben. Már messziről hallottuk ordításukat, veszekedésüket. Haditervünk bevált. Tuska még hallgatta egy darabig a hangos perpatvart, aztán rájuk támadtak, mi a Szummák a másik oldalról rontottunk rájuk. Sikerült rajtukütnünk, és rövid harc után megfutamodtak leolvasva. Kegyes Császárnőnk kitűnő ajánlatára, még ott helyben ordítottunk teli torokból egy “Aetheilát” mint győzelmi üvöltés, és mint minden félelem és izgalom gyors levezetése. Hazafelé mindenki élményeit mesélte egymás szavába vágva, itthon aztán, kegyes Császárnőnk vezetésével, valamivel rendezettebben foglaltuk össze. A Tuskák hallották az ordítást, hogy Aetheila népét el kell takarítani, bár Theophrastus védi őket. És hogy fegyverkészleteik fogynak, és Takateru Wakizaka megerősödött. Közben őrök járták a terepet, és mikor már túl közel értek, akkor Aetheila ordítással rájuk támadtak, és mi Szummák csatlakoztunk. Hát így győztünk. Császárnőnk még gratulált nekünk, és holtfáradtan aludni mentünk.

Tizenkilencedik nap Felkelés, reggeli cornflakes. Szegény konyhások, már reggel tányért kell mosogatni. Rendrakás, aztán országlás. Mégegyszer megbeszéltük, hogy mégis jó lenne, ha ki tudnánk nyitni a LÁDÁT. Panni, a Paracelsus páholy vezetője, bejelentette, hogy mégis talált a varázskönyvben utalást, és így lehetőséget lát a kulcs idehozatalára, ugyanúgy mint ahogy a LÁDÁT idehozták. Ezért aztán a Paracelsus páholy magába szállt, míg mi többiek mégegyszer elmentünk tegnapi győztes csatánk helyére. Nyomokat, talán információkat is kerestünk, hátha megtudunk még valamit. Semmit sem találtunk, csak a koponya tűnt el, ami azt jelentette, hogy jártak még ott. És még ebéd előtt megkezdődött a Paracelsus szertartás, ami nem egy, hanem egy csomó kulcsot idézett meg a pénzesládánkba. Megkezdődhetett a fejtörés, hiszen egyszerűen kipróbálni lehetetlen volt, senki se merészelt Aetheila elátkozott lakatjához hozzányulni. Bátor Császárnőnk óvatosan hozzáméretegette a kulcsokat a lakathoz. És egy fél óra után szomorúan kellett megállapítanunk, hogy egyik kulcs sem az igazi. Tehát nem tudjuk a LÁDÁT kinyitni. Nem egészen fogtuk még fel ennek jelentőségét, csak este derült fény az egészre. Hát ebéd, pihenő, országlás, végre fizetésosztás, kincstározás. Bence, Manyi a pénzesek mindent letaroltak, csak a tábla Suchard lett a Bogi-Bori-Julis companié. Apropos Bori: tizenharmadik születésnapját csokikrémmel és énekléssel ünnepeltük meg egy marék szedret átnyujtva néki ajándékként. Pihenő után kibaktattunk a focipályára, ahol már ott volt az ellenséges Nőtincsi futballegyesület néhány oszlopos tagja, Ronaldinot megszegyenítő ügyességgel abszolválván tréningjüket. De szívélyesen mondták, hogy nekik csak egy rész kell a pályából, játszunk csak. Hát játszottunk a mi módunkon. Pepin csapata az első félidőben azt hiszem nyolc gólt rúgott, a másik csapat csak a második félidőben éledt fel, amikor Pepin focizás helyett szenvedélyesen udvarolt feleségének Boginak. Vacsora – majonézes krumplisaláta meg virsli. Vacsora után díjkiosztás. Az Aetheila-bibliotéka a bál darabjait díjazta nem éppen a szokásos módon. A legjobb darab, a *Gonosz hatalmak találkozója*, a legjobb főszereplő Csongor volt az *Átokban*, ami a legjobb forgatókönyv-díjat is megkapta. Emelett persze díjazták a legrosszabbakat is, úgyhogy a HP7 rendezésért, és világításért kapott díjat, és Jucika csillogó szemekkel köszönte meg az ovációt a legrosszabb mellékszereplő kiténtetéséért. A nyugodalmas estét énekléssel, Abula (aki sosem tévedett) megjelenése zavarta meg. Hogy végre kezünkbe vehessük sorsunkat és a LÁDA sorsát, elhívott minket arra a rétre, ahol tavaly a holtak jelentek meg. Néhányan ugyancsak vonakodtak elmenni, de végülis a bátrabbak biztatására elindultunk. Rövid, megrettentő, de eredményes út volt. Theophrastus Hohenheim várt minket a mezőn. Fölfedte, hogy több formában lépett már elénk, és hogy ő maga Hubbard (megtestesülése). Mégegyszer hívta Császárnőnkét és népét az ő hatalma alá, mondván, hogy ez az ismeretlen út vége. De ekkor már a rét alján ott állt a Samurai, akit Theophrastus ikertestvérének nevezett. A harc rövid volt. Theophrastusnak az első csapással sikerült megölni a Samurait, aki utolsó pillanatában még odalökte hozzánk kardját, elárulván, hogy a keresett kulcs a kard markolatában van. Megkaparítottuk a kardot, és futva menekültünk mindnyájan lóhalálában egész hazáig, míg a Samurai ügylátszik feltartóztatta Hohenheimet. Mienk hát a kard és benne a kulcs. Még megvitattuk, hogy mi történt, és Jakab borotvaéles logikával találta ki, hogy a Samurai maga Aetheila, hiszen Theophrastus Hubbardnak vallja magát, és a Samurai az ő ikertestvére. Egyetlen lehetőségünk: vissza kell mennünk az időben, hogy megmentjük őt. És erre szolgál nekünk a kulcs a LÁDÁHOZ.

Kinyitottuk hát a LÁDÁT, bár a nem nagyon bátrak ezt elleneztek. Ahogy ez meg volt vagyon írva: Fonalak voltak benne, amik életeket és sorsokat jelentenek. A Paracelsus páholy – Panni vezetésével – bevont minket a szertartásba, a varázslatba, mellyel vissza tudunk menni az időben. Meggyújtottuk a gyertyákat, elmondtuk a varázsigét, kézbe vettünk egy-egy fonalat, és akik erőt éreztek fonalukban, azoknak fonalát Panni elszakította.

Panni szerint sikerült. A hold mintha átváltozott volna tegnapi formájára. Visszaléptünk hát az időben, sikerült amit reméltünk. És nemsokára rettenetes bizonyíték ordított fel megreszkettelve minket: Fekete Juszuf borzasztó husángjával jött felénk ordítva, bár zavarosan. A lányszobába menekültünk, remegve, de most már biztosak voltunk abban, hogy az időben visszatérés sikerült, hogy lehetne különben Fekete Juszuf itt. Még gondolkoztunk, vagy próbáltunk gondolkozni, hogy

hogy meentsük meg a Samuráit, mit tegyünk ezzel a lehetőséggel, hogy szabad-e megváltoztatni a multat, de olyan sok minden történt velünk az utolsó órában, hogy már nem nagyon tudtunk töprengeni. Kegyes Császárnőnk aludni küldött minket.

Holnap is van egy tegnapi. **Huszdik nap (kivéve, ha ma tegnapi van, mert akkor a tizenkilencedik nap)** Az idő visszaforgatásának eredményeként reggelinél Vinczemarci, aki a tegnapi esti busszal hazament, újra itt volt. Értetlenül nézett ránk, és habogott kérdéseinkre, hogy miért van itt, és mikor jött vissza. Hát miért ne lenne itt, hiszen csak tegnapi jött, és csak me este fog hazamenni. Reggeliztünk, rendet raktunk. Picit nehezemre esik a mai délelőtről beszámolnom, mert főztem a chili con carnet. Ez egy háromórás folyamat, ami ma avval kezdődött, hogy Dafne (szivem királynője) vágta nekem fel a hagymát nagy mennyiségben. A hőség bár nem volt olyan rémes, de a tűző napsütés miatt nem lehetett kimenni a házból, a nép hát pingpongozott, meg sakkozott, meg egyéb társasjátékot játszott országlásig.

Ott aztán hosszú-hosszú vita volt, hogy a Samurai valóban Aetheila-e, és ha igen, akkor miért akarta tavaly saját népét megölni. Nagy nehezen kiviláglott, hogy Samurai nem tudja, hogy ő Aetheila (megtestesülése). A Paracelsus páholy tehát megpróbálja ezt valahogy tudtára adni, hogy megisméltődő harca Theophrastusszal számunkra kedvezőbben végződjön, mint tegnapi. Ehhez a nép minden tagjának készíteni kell valamit, ami a kapcsolatát jelképezi a Samuraival. Előállt hát egy csomó Samurai-figura, meg kép, meg kard, nem is beszélve a jelképekről, mint a "tűz nem éghet levegő nélkül" meg a "tengerbe hajított kő nem tér vissza többé". Ez elhúzódott egy picit, én izgatottan ugráltam, hogy odaég a chili, és hogy ezért siettem, de a végén minden jóra fordult. A sakálok majdnem az összes chilit megették, pedig most már egyre jobban emelem az adagot. Pihenő után elkezdtünk készülni az estére. Hiszen tudtuk, hogy egy nappal visszatértünk az időben, hogy Abula (aki sosem tévedett) jönni fog, és el kell mennünk megint a rétre. A Samurainak meg kell tudnia, hogy ő Aetheila, ezt a tudást el kell juttatni, át kell adni neki valahogy, és ehhez erőre van szükségünk. Erőre, mágikus vagy csak szimpla erőre, és ezt Aetheilában csak a Szent Fa tudja megadni nekünk. Elvándorultunk hát, néha szélben, néha tűző napsütésben, szokásosan beszélgetve az erdőig, aztán csendben leereszkedve a fához. Egyenként érintettük meg a fát, ki hosszán, ki rövidebben, és most, másodsorra, azt hiszem többen érezték már az ERŐT, amit a fa ad. Hazajöttünk. A Paracelsus páholy, ismét készítette a varázslatot, Panni feje láthatólag főtt és szinte világított, hiszen nagy térről van szó. Vacsora előtt még kimentünk a rétre, ahol mindenki egy pár hajszálat áldozott, amit Panni beásott a földbe. Ez a szertartás előkészítése volt. Vacsora után következett a szertartás. A Paracelsus páholy tagjai körbeálltak, mi körük álltunk. Zászlókat szúrtak a földbe, amin runák voltak, és elmondták a varázsigét. És koncentráltunk arra, hogy a Samurai megtudja, hogy ő Aetheila, és egymást kezét fogtuk könnyen, vagy erősebben, vagy szorítva.

Panni szerint sikerült, átért a tudás, de persze nem volt a dolog biztos. Ezután leültünk énekelni, és ez volt az év legfurcsább éneklése. Hiszen tudtuk, hogy mi fog következni, és hogy Abula nem is olyan félelmetes, mégis minden neszre, minden zöreire öszerezzentünk. Arra a hangos trappolásra, amikor Fanni, a táncoslábu kilépett a konyhából meg majdnem mindnyájan felugrottunk. Aztán megjött Abula, elmondta mégegyszer ugyanazt, kezével rajzolgtván az asztalra, amire lisztet szórtunk, hogy később elemezhesük rajzait. Egy kis vita még, hogy mi mindent vigyünk ki a rétre, mit mondjunk a Samurainak, aztán elindultunk. A megtörtéttel ellentétben Samurai már ott várt minket a rét bejáratánál. Megkapta tőlünk az információt, övé hát a tudás, az erő, Aetheila személyében fog ikertestvérével megküzdeni. Aztán elkezdődött a rettenetes harc, egész más képpel mint tegnapi. A Samurai kardja egy villanásával lökte hátra a fenyegetőző Theophrastust, aki hallhatóan nem várta ide testvérét. Nem tudjuk a harc kimenetelét, mert a Samurai elküldött minket, mondván, hogy holnap reggel jöjjünk mégegyszer a rétre, ha nem következik be a teljes pusztulás. Elmenekültünk, reménykedve, de ugyanakkor félve azoktól az iszonyú erőktől, amik a két harcoló alak körül szinte világítani látszottak. Itthon lihegve ültünk le, vizet ittunk, és megbeszéltünk, bár sok megbeszélő nem volt.

Várjunk. Várjunk, mert mást nem tehetünk. Várjuk a holnapot, a harc kimenetelét. Valahogy sikerült

lenyugodni. Legkésőbb akkor, amikor az ember azt énekli, hogy szép napjaink egyike, lehet lecsitulni, megnyugodni. Beáll a mindennap, vitatkozunk, hogy ki megy előbb fogatmosni, Jakab, vedd már föl a pizsamádat. És aki még mindig nem nyugodott meg, annak ott volt Nusikám, aki ma különösen szép takarodót fujt. És ott volt az esti mese, és a lányoknál megjelent Micimackó, immár lovaggá ütve, és Robert Gida, aki elindult, és aki, mint tudjuk, az Elvarázsolt Völgyben Mackójával, ugyanúgy mint mi is, mindig játszani fog. **Huszonegyedik nap** Ez nem túrt halasztást. Még reggeli előtt, azon álmosan és éhesen kimentünk a rétre, ahol a tegnapi harc folyt a Samurai és Theophrastus Hohenheim között. Pusztán hamut találtunk a Szent Kendőbe bugyolálva. A Szent Kendőbe, ami rejtélyes módon megkerült, és amiről azt hittük, hogy már teljesen elveszett. A Hamu lehetne egyikük vagy – nagyon valószínűleg – mindkettőjük hamuja, ami azt jelentené, hogy beveződött Aetheila és Hubbard általunk ismert földi formája. Hazaértünk, de már akkor éreztük, hogy mennyire tűz a nap, hát a tervezett focizásból semmi sem lett. De későn is keltünk, a réten is voltunk, hát rendrakással, persze pingponggal, Unóval, olvasással telt a délelőtt, aztán országolás, ahol kegyes Császárnőnk ránkparancsolt, hogy fessünk képet az Aetheilai uralkodók soráról. Első Ádám, Anton a hadvezér már csak a mondákból ismeretes, míg I. Dávid, I. Kovi, II. Saleem, Peti helytartó, majd császár, és Felséges I. Anna mindenki szeme előtt van. Hát készültek a képek, Bence remekelt Peti portréjával, Bogi szívhezszóló festményt készített I. Annánkról és Karcsi magasztos képet I. Dávidról. Csongor is kimutatta festői tehetségét, és szinte absztrakt képeket festett uralkodóinkról. Aztán ebéd, Vakondunk nagy örömmel szórta a mákot a nép közé, és csendes pihenő. A nap egyik fénypontja: az idén utolsó LägerTV. Dzsímre remekelt, hihetetlen, hogy még mindig fokozni tudja az adás minőségét. Rövid hírek után egy rövidfilmsorozat következett gyönyörű életképekkel, mint például Bálint, aki mint "hős" ugrotta át kecses táncmozdulattal a fekete alakot, emlékeztetvén minket hős Petire, aki, a legenda szerint, Drogdót ugrotta át. Az idő közben megennyhült, hát el lehetett vánszorogni a strandig, a már nem tűző napsütésben. Rövid tünődés után, a lehető legrosszabb helyen bemásztunk végre az iszapba, ami aztán beljebb tóvízzé alakult át. Vizicsata, fröcskölés, Julis, hiszen te még száraz vagy, visitozás. Aztán az úsznitudók Bálinttal Nusival Pepinnel átúszhatták a tavat, mely bent már nem olyan iszaposvízű, hanem hűvös és kellemes. Még azon vizesen megindult a Catan- és a Monopolyparti. Én a Monopolyt néztem, de menekültem, mert a fiúk játszották és felváltva marták egymást, Bence parancsolgatott, Karcsi nyafogott, Borisz mindenkinek beszólt, Noé felkapta a vizet, csak Oli tűrte a dolgot közömbösen, és Jakab koncentrált a játékra. De tíz perccel később már, ahelyett, hogy megölték volna egymást, hazafélevenve békésen beszélgetnek, baktatnak egymás mellett, és szivatják a lányokat. Vacsorára a tradicionális Pizza.

Ezúttal legalább öt féle, hiszen Dafne segített kiválasztani, úgyhogy nagy válogatásorgia kezdődött, de végül mindenki jól járt. Tizenöt Pizza fogyott el – sakálok, tavaly tizenhat volt. Este lett, késő lett, sötét lett. Lévén ez az utolsó este, és a hold is majdnem már teli, megtartottuk a szertartást. Előtte még gyakoroltuk az énekeket. Maga a szertartás olyan mint mindig, hiszen olyannak kell lennie mint mindig. Aetheila igaz ismerője ezuttal Aetheila levelét olvasta fel a hatodik évből, mikor megszűnt Aetheila királysága. És a szertartás végén pedig, egyszerre csak megláttuk a nekünk régieknek meghittén imbolygó fényt. Aetheila követe ismét eljött hozzánk.

Lélegzetvisszafojtva figyeltük, ahogy Császárnőnkkel beszél, elkéri a LÁDÁt, valamit látszólag még mond, aztán megfordul és lassan elmegy, hogy eltűnjön a sötétben. Császárnőnk elmondta, hogy a LÁDA, most már csak a LÁDA kérge, hogy elment belőle az idő, és evvel **visszatért a régi rend**. A hamu Aetheila és Hubbard hamuja, akik meghaltak, illetve elhagyták földi alakjaikat. A hamu felét örizzük a LÁDÁban, a másik felét pedig szórjuk szét. Így tettünk. Császárnőnk nekilátott hát kinyitni a kendőt.

És ekkor, az eddigi szélcsend helyett, feltámadt a szél. Történt már velünk ilyen egy párszor Aetheila földjén. Én leginkább arra emlékszem, mikor a hatodik (sötét) évben meglátogattuk a Szent Fát, ahol baljós károgással fogadott minket a nagy madár, aki fészket rakott oda. Mintha a természet beszélne hozzánk Aetheila nyelvén. A feltámadt szél arcunkba fujta a hamut, szemünk könnybelábadtak, de ez is rendben volt, hiszen Aetheilát temettük, és rendbe jött a világ, helyreállt

az idő, és mi újra Aetheila népévé váltunk. Méltó befejezése ez az évnek. De a nap még nem fejeződött be, hiszen tradíció, hogy takarodó után még elsétálunk a házból, a fiúk kakaóivásra, a lányok valami varázslatra. Mit tagadjam, én lefeküdtem, és az igazak fáradt álmát aludtam már régen, mikor mindenki hazaért. Viszont fél kettőkor felébredtem arra, hogy a szunyogok engem vacsoráznak. Kikászálódtam. A teraszon még égett a lámpa, az egész KB ott ült és Catanozott. Uramisten, hát normálisok ezek? De Fekóóóóóóóóóó, csak egy piciiiiiiiiit, csak még három bárányt egy búzáért. Jól van, én továbbalszom. Jóéjszakát nektek, süket páviánok.

Huszonkettedik – utolsó nap Keserű, álmatag nap. Az ilyen napok rosszul is kezdődnek, ezuttal Anna szülei jelentek meg a kapuban. Nem kapták meg az információt, hogy csak 16 órakor van vége. De jók voltak hozzánk, és itthagyták nekünk kegyes Császárnőnk, kisebb pityergések árán. Persze Bálint, a lovag megigérte, hogy házig szállítja majd őt legszebb fehér autónkkal. Korábban keltünk mint az utolsó napokban, reggeliztünk, és nem rendrakás, hanem **sátorfaszedés** következett, ahogy Kovikánk mondta. Hát elkezdtünk pakolni. Némelyek értetlenül sopánkodtak, hogy hogy fért be ez a rengeteg cucc idefelé ebbe a kicsi kofferbe, mások boldogan találták meg a két hétig keresett félzoknit (azt a lilát a zöld pettyekkel), ismét mások logikai rendszert alkotva rövid férőhelyoptimalás után kezdték cuccaikat a kofferbe rakni, szegény Csongorkám teljesen elveszve ült a pólók és bugyák között, míg Bálint megsegítette. Egyre több koffer meg táská torlaszolta el az előteret, egyre üresebbek lettek a szobák. Aki kész volt, az vagy magába szállt, vagy a lányszobában beszélgetett, vagy olvasott, és persze pingpongbajnokaink is megvívták utolsó csatáikat. Ebéd előtt még az utolsó országolás, melyben Császárnőnk megdicsérte népét, hiszen idén minden de minden jól sikerült, és elbúcsúztatta a nyolcadik évet. Aztán utolsó kincstározás. Lévé, hogy utána be kellett szolgáltatni pénzünket, nyugodt lélekkel lehetett fantasztikus összegekért vásárolni. Tardosok mindent felcicitáltak (gonosz kapitalisták), úgyhogy dőlt a pénz. Legnagyobb siker mégiscsak a zsákbamacska volt, már nem tudom ki jutott kemény 19 (tizenkilenc) pénzért egy tegnapi pizzaszelethez (olyan finom zöldborsós). De volt ott minden, még fokhagyma is, amit Jakab aztán jó pénzért adott tovább. Kincstározás végén kegyes Császárnőnk színes cukorkát szórt népe közé nagyvonaluságát bebizonyítva. A sok csoki ellenére a nép boldogan falatozta a paradicsomlevest, meg a sült sast (lehet, hogy mégis csirke volt). Ebéd után az asztalkirakó osztag pillanatok alatt elvégezte munkáját, és Nusikánk szokott villámgyors módon felmosta a teraszt. Mi még azalatt ismételtük a búcsudalokat – aztán minden elkészült. Kivonultunk hát a teraszra, és elénekeltük, hogy minden polgár elmegy, meg hogy szerbusz öreg (találva éreztem magam, de nem csak nekem szólt), megmarkoltuk lélekben a vándorbotot, talán a legszomorúbb nóta, és sorra került az Epipói himnusz is. Kovi szótlánul osztotta ki az idejű búcsuajándékot, a kis barna bőrdarabot, amin a LÁDA képe van, és ami emlékeztet majd a nyolcadik évre. Aztán elkiabáltuk hogy SZER-BUSZ-TOK, és evvel tulajdonképpen vége is lett az évnek. Most már csak vártunk, és persze énekeltünk. Még mindenkinek elhúztuk a kedvenc nótáját, persze volt ott rejtelmek, meg Szása, meg a kút a falu végén, meg a Cippolino, hajlongott a magas fenyő, fuvolázott a sármány, és az idő is gyöngy volt. Az első szülők már háromnegyedkor érkeztek, de szépen bevárták a végét. Pont négykor aztán bejöttek és tulajdonképpen villámgyorsan elvittek majdnem mindenkit. Némelyek jóformán szótlánul tűntek el, egyesek picit szomorúan, tanácstalanul, Julis végigpuszilta az egész KB-t.

Már alig voltak, Borisz és Csongor tébláboltak itt, Karcsiért apja jött nagy örömmre, jó nekem egy ilyen régi bánkit látni, aki úgy beleszaglászik az itteni levegőbe érezvén a hasonlóságokat. És mikor már alig voltak, akkor Anna kijött a lányszobából, mondván, hogy a legrosszabb, hogy olyan **üres a szoba**.

Arany virágom, kegyes Császárnőm, ezentúl még nagyobb hódolattal csókolom lábaid porát.
Mert pontosan ez az.

Benyitni a lányszobába, ami üres, ez egy fojtogató érzés, sokkal rosszabb, mint mikor bivalyerős Bálint fojtogatja az embert.

Ès ez csak akkor múlik el igazán, ha majd jövőre benyitok a lányszobába, ahol Pepin fekszik keresztbe Bogi és két másik lány fején, Vera fuvolázik, Bence meg Borisz az ágy alatt huzakodnak Borival, Eszter hadar valamit, mindenki izeg, zizeg, mozog, csak Kovi, Jakab meg Manyi fekszenek valahol, és teljes nyugalommal, rendíthetetlenül olvasnak.